

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popa Vitalie în numele părții vătămate Ababii Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Prutean Sergiu Ion, născut la 16 octombrie 1976, originar și domiciliat în mun. Chișinău, com. Colonița, str. Tamara Ceban 3, ap. 18;

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.07.2012 – 18.04.2013;

Instanța de apel:

1). 22.05.2013 – 19.06.2013;

2). 14.04.2014 – 16.09.2014 (rejudecarea cauzei);

Instanța de recurs:

1). 16.10.2013 – 04.03.2014 (dispusă rejudecarea)

2). 27.11.2014 – 24.12.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 18 aprilie 2013, Prutean Sergiu a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 150 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea de la Prutean S. în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material în sumă de 6049,28 lei și a prejudiciului moral de 3000 lei, în total fiind încasat un prejudiciu în cuantum de 9049,28 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, în baza materialului probator administrat în cauză, a constatat că Prutean S., la 10.04.2012, aproximativ pe la ora 22:00, aflîndu-se în fața porții lui Ababii V. din str. Tighina, com. Colonița, mun. Chișinău și văzîndu-l pe acesta a inițiat o ceartă cu dînsul, după care i-a aplicat lui Ababii V. mai multe lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului, cauzîndu-i conform raportului de

expertiză medico-legală nr. 1358/D din 30.05.2012, vătămări corporale medii, cu dereglarea sănătății de lungă durată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a reținut că *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, adică *vătămarea intenționată medie a integrității corporale și a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute de art. 151, dar care a fost urmată de o dereglare îndelungată a sănătății.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în modul prevăzut de art. 401 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către avocatul V. Popa în numele părții vătămate V. Ababii și avocatul V. Bobeică în numele inculpatului Prutean S..

3.1. Avocatul V. Popa în cererea de apel declarată în numele părții vătămate V. Ababii, a contestat sentința instanței de fond solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă echitabilă, cu respectarea principiilor generale de individualizare a pedepsei, iar acțiunea civilă înaintată să fie admisă integral.

În motivare cerințelor, apelantul a invocat că pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității a fost aplicată în privința inculpatului Prutean S. contrar criteriilor generale de individualizare a pedepsei, este una inequitabilă, la numirea ei instanța n-a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, motivul acesteia, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei, precum și de influența acestei pedepse asupra corectării și reeducării celui vinovat, o astfel de sancțiune nu va atinge scopul pedepsei penale.

La fel, apelantul și-a exprimat dezacordul și cu suma de 3.000 lei, atribuită părții vătămate Ababii V. cu titlu de prejudiciul moral, deoarece instanța neîntemeiat nu a luat în considerație actele medicale ce confirmă urmarea unui curs de tratament regenerativ de către partea vătămată ca rezultat al leziunilor corporale cauzate de inculpat, care probează de fapt și suferințele fizice și psihice provocate acestuia sub formă de dureri fizice și suferințe psihice, condiționate de vătămarile corporale, îngrijorare pentru efectele ulterioare ale acestor leziuni și epuizare emoțională.

3.2. Avocatul V. Bobeică în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința instanței de fond, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia în privința lui Prutean S. să fie încetat procesul penal, din motivul împăcării părților.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2013, a fost respins ca nefondat apelul avocatului V. Popa declarat în numele părții vătămate V. Ababii, totodată s-a admis apelul declarat de avocatul V. Bobeică în numele inculpatului, s-a casat sentința instanței de fond și a fost pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal intentat în privința lui Prutean S. a fost încetat în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, din motiv că există alte circumstanțe care exclud pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Acțiunea civilă a fost lăsată fără soluționare.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a constatat că, prin cererile din 12.04.2012 anexate la materialele cauzei de la părțile vătămate Ababii A. și Ababii V., de la inculpatul Prutean S. și de la soția acestuia Prutean M. se confirmă faptul că ei s-au împăcat și pretenții unul față de altul nu au. La 17 aprilie 2012 a fost emisă o încheiere, prin care a fost încetată cauza din motivul împăcării părților.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, conform art. 22 alin. (1) Cod de procedură penală, nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă; alin. (2) prevede că scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale împiedică punerea repetată sub învinuire a aceleiași persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazurilor când fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente au afectat hotărîrea respectivă.

Totodată, s-a făcut referire și la art. 275 pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care în privința unei persoane există o hotărîre neanulată de neîncepere a urmăririi penale sau de încetare a urmăririi penale pe aceleași acuzații. Același principiu, adică principiul *non bis in idem* își găsește reflectare și în prevederile art. 7 alin. (2) Cod penal - nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă.

Din atare considerente, instanța de apel a statuat că inculpatul nu poate fi tras la răspundere penală, iar sentința urmează a fi casată cu pronunțarea soluției de încetare a procesului penal în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – existența circumstanțelor care exclud pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel avocatul V. Popa în numele părții vătămate V. Ababii, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel solicitînd casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În textul recursului apărătorul făcînd trimitere la practica CtEDO, și anume menționînd cauza *Tsonyo Tsonev vs. Bulgaria* din 14 ianuarie 2010, Protocolul Adițional nr. 7 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și la Hotărîrea Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 26 din 23 noiembrie 2010, a invocat că instanța de apel casînd sentința nu s-a expus clar asupra faptului care temei concret de încetare a fost pus la baza soluției de încetare a procesului penal, cel prevăzut la art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală (există o hotărîre a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane pentru aceiași faptă de încetare a urmăririi penale) sau cel prevăzut la art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală (există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală).

Deși în motivarea soluției, în descriptivul deciziei cât și în dispozitivul acesteia, instanța de apel a indicat ca temei al încetării procesului penal art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală (există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală), tot în descriptivul aceleiași decizii instanța î-și argumentează soluția în baza prevederilor art. 22 și 275 pct. 8) Cod de procedură penală, care însă ar justifica încetarea urmăririi penale în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, circumstanțe, care de fapt nu se regăsesc în speța dată.

Totodată, recurentul a menționat că, prima instanță pronunțând în privința lui Prutean S. sentința de condamnare, și-a argumentat soluția prin faptul că principiul *non bis in idem* nu este aplicabil speței în cauză, deoarece încetarea examinării informației parvenite la „902”, nu este un act procedural prevăzut la art. 274 Cod de procedură penală, iar cauza penală a fost pornită la cererea părții vătămate conform art. 276 Cod de procedură penală, circumstanțe care nu pot servi ca temei de a considera că, pe acest caz a fost adoptată o hotărâre definitivă și irevocabilă.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 04 martie 2014 s-a admis recursul ordinar declarat de avocatul V. Popa în numele părții vătămate V. Ababii, a fost casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2013, în cauza penală în privința lui Prutean S. și s-a dispus rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit a menționat că instanța de apel pentru a ajunge la concluzia că sentința de condamnare în privința lui Prutean S. este contrară art. 7 alin. (2) Cod penal, art. 22 Cod de procedură penală și respectiv art. 4 al Protocolului nr. 7 Adițional al Convenției Europene, urma să consulte jurisprudența CtEDO în acest aspect și să aprecieze dacă poate fi considerată ca un act procedural încheierea inspectorului de poliție S. Nezus din 17 aprilie 2012.

Însă, instanța de apel nu a făcut o analiză corespunzătoare a acestei încheieri sub aspect procedural și material, limitându-se la o frază generală că: „*La 17 aprilie 2012 a fost emisă o încheiere, prin care a fost încetată cauza din motivul împăcării părților (f.d.99)*”.

În sensul art. 6 pct. 1) Cod de procedură penală, act procedural se consideră documentul prin care se consemnează orice acțiune procesuală prevăzută de prezentul cod, și anume: ordonanță, proces-verbal, rechizitoriu, încheiere, sentință, decizie, hotărâre etc.” Deci, la etapa urmăririi penale, în sensul art. 274 alin. (4) Cod de procedură penală, dacă din cuprinsul actului de sesizare rezultă vreunul din cazurile care împiedică pornirea urmăririi penale, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele întocmite cu propunerea de a nu porni urmărirea penală. În cazul în care procurorul refuză pornirea urmăririi penale, el confirmă faptul prin ordonanță motivată și anunță despre aceasta, într-un termen cât mai scurt posibil, dar nu mai mare de 15 zile, persoana care a înaintat sesizarea.

Prin urmare, urmărirea penală putea fi încetată conform prevederilor art.276 Cod de procedură penală, doar în baza ordonanței emise de procuror, iar împăcarea părților trebuie

să aibă loc doar în fața procurorului, or la faza urmăririi penale inculpatul nu și-a recunoscut vina și, totodată nici nu a indicat faptul că anterior dînsul s-ar fi împăcat cu victima.

În aceiași ordine de idei, instanța de recurs a specificat că din analiza textului încheierii din 17 aprilie 2012, s-a remarcat că inspectorul nu a constatat fapta contravențională și nu a încadrat juridic fapta lui Prutean S., indicînd formal art. 26 și 29 din Codul contravențional în baza cărora sistează investigațiile pe „informația 902” în legătură cu împăcarea părților.

Deci, instanța de apel a denaturat conținutul acestei încheieri în care nu se regăsesc cuvintele „a fost încetată cauza”. Mai mult ca atît, această frază presupune obligatoriu de a verifica natura cauzei, or dacă această cauză era una contravențională, urma să se constate articolul respectiv din Codul contravențional, adică să fie făcută încadrarea juridică a faptei.

În acest context, sunt relevante argumentele recurentului, privitor la faptul că încheierea menționată nu doar că, nu are puterea de lucru judecat, dar constituie o tănuire intenționată a unei infracțiuni de către colaboratorii de poliție, fapt pentru care a și fost întocmită de către Procuratura sect. Ciocana sesizarea nr. 2771 din 20.03.2013.

Așa fiind, s-a relevat că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea apărării nu a stabilit dacă a existat în privința inculpatului Prutean S. o ”*acuzatie în materie penală*” și, în consecință a adoptat o soluție greșită de încetare a procesului penal, iar din acest motiv a conchis greșit că nu trebuie să se expună asupra apelului declarat de avocatul V. Popa în numele părții vătămate V. Ababii.

9. Rejudecînd cauza, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014 au fost respinse, ca nefondate, apelurile avocatului V. Popa în interesele părții vătămate V. Ababii și al avocatului V. Bobeica în interesele inculpatului S. Prutean, cu menținerea sentinței fără modificări.

10. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a ajuns la concluzia că din actele dosarului rezultă că în cauză au fost administrate toate probele necesare aflării adevărului, probe care au fost judicios apreciate de instanța de fond, avînd drept consecință reținerea corectă a stării de fapt și de drept în cauză.

Motivele invocate în apeluri au fost obiect de studiu în instanța de fond, găsindu-și reflectare în sentința pronunțată, care corespunde exigențelor art. 6 CEDO, instanța de apel preluînd motivele jurisdicției de primă instanță cu referire la vinovăția inculpatului Prutean S.. Astfel, s-a conchis că producerea leziunilor corporale depistate în urma căderii de la propria înălțime se exclude, dar s-a dovedit cert că Prutean S. a comis în privința lui Ababii V. vătămare intenționată medie a integrității corporale și a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151 Cod penal.

Careva temei de a pune la îndoială veridicitatea probelor administrate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond nu au fost atestate, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală și în ansamblu coroborează între ele și pe deplin confirmă vinovăția inculpatului în comiterea faptei imputate.

Cît privește solicitarea avocatului apelant V. Bobeică privind încetarea procesului penal din motivul emiterii la 17 aprilie 2012 de către inspectorul de poliție, S. Nezus, a încheierii de încetare a cauzei pe motivul împăcării părților, aceasta nu poate fi reținută de către instanța de apel și nu poate fi pusă la baza casării sentinței instanței de fond, întrucît încheierea menționată nu poate fi asimilată unei hotărîri de încetare a urmăririi penale în privința lui Prutean S., pentru aceiași faptă, care i-a fost incriminată potrivit art. 274 Cod de procedură penală. Or, în privința inculpatului Prutean S. de fapt nici nu a fost pornit anterior un proces penal sau contravențional, pentru aceiași faptă. Respectiv, încheierea dată nu are puterea de lucru judecat, dar constituie o tănuire intenționată a unei infracțiuni de către colaboratorii de poliție, fapt pentru care a și fost întocmită de către Procuratura sect. Ciocana sesizarea nr. 2771 din 20.03.2013.

Pe această linie de considerente, instanța de apel a înlăturat solicitările apelantului în sensul cerințelor de încetare a procesului penal, apreciindu-le ca neîntemeiate.

Totodată, s-a specificat că instanța de apel nu are temeii de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii pedepsei inculpatului după cum pledează avocatul V. Popa or, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința lui Prutean S. a fost acordată deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75, Cod penal.

De asemenea, Colegiul a considerat ca întemeiată și nu a intervenit în soluția instanței de fond în partea încasării în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material și moral. Or, careva probe ce ar confirma că cuantumul prejudiciului moral este cel solicitat de 50 0000 lei nu au fost prezentate, iar argumentele apărării în interesele părții vătămate la acest capitol sunt irelevante.

11. Ulterior, avocatul V. Popa acționînd în interesele părții vătămate V. Ababii a declarat recurs ordinar solicitînd casarea deciziei instanței de apel din 16 septembrie 2014 și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul specifică în textul recursului că instanța de apel, menținînd sentința, a aplicat în privința inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în pofida faptului că acesta nu a declarat că acceptă aplicarea unei astfel de sancțiuni și nici nu recunoaște vina în comiterea infracțiunii ce i se incriminează.

Neconstatarea acceptului inculpatului la executarea unei asemenea pedepse *a priori* poate duce la stabilirea unei pedepse care nu va fi executată, deci va fi aplicată o pedeapsă care nu va influența asupra corectării și reeducării inculpatului, criteriu obligatoriu prevăzut de art.75 Cod penal pentru individualizarea pedepsei și o atare pedeapsă ulterior va fi înlocuită cu o altă pedeapsă mai gravă.

În opinia reprezentantului părții vătămate, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității a fost aplicată în privința inculpatului contrar criteriilor generale de individualizare a pedepsei, este una inechitabilă, la numirea ei instanța nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, motivul acesteia, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei, precum și de influența acestei pedepse asupra corectării și reeducării celui vinovat. O astfel de sancțiune bineînțeles că nu va atinge scopul pedepsei penale.

La fel, recurentul a menționat că consideră neechitabil prejudiciul moral în cuantum de 3000 lei, acordat părții vătămate Ababii V. de către prima instanță.

În drept, recurentul își fundamentează recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, inculpatul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de avocatul părții vătămate, menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece pedeapsa stabilită conform sentinței a fost deja executată integral de inculpat, mai mult ca atât instanța de fond și cea de apel corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și i-au aplicat lui Prutean S. o sancțiune echitabilă faptei săvârșite de ultimul.

13. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil ca vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de apărătorul părții vătămate se conchide că recurentul invocă ca temei de drept pct. 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În același context, instanța de recurs constată că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, însă hotărîrea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014, totuși este criticată referitor la stabilirea pedepsei, care se consideră a fi prea blîndă și, din care considerente, se solicită aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpat.

În această ordine de idei, se amintește că pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cît și a altor persoane. Or, ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un

proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, Colegiul penal specifică că, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei (art.7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea art. 152 alin. (1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul. Individualizarea pedepsei constă din obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, la caz, lui Prutean S. necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvîrșite de inculpat, care se stabilește în dependență de quantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvîrșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că în urma acțiunilor inculpatului părții vătămate i-au fost cauzate leziuni corporale medii, cu dereglarea sănătății de lungă durată.

Astfel, Colegiul penal menționează că, pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

La fel, pedeapsa este echitabilă și atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blîndă nu este suficientă pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, iar o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Din atare considerente, instanța de recurs apreciază că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că instanța de fond a individualizat just pedeapsa aplicată inculpatului Prutean S., pentru infracțiunea săvîrșită de ultimul. La fel, corect s-a menționat că în cauza dată nu au fost stabilite circumstanțe agravante, iar circumstanțele că inculpatul la locul de trai se caracterizează pozitiv, lipsa antecedentelor penale, prezența în familia inculpatului a copiilor minori, faptul că pentru prima dată a săvîrșit o infracțiune mai puțin gravă, se

apreciază ca circumstanțe ce atenuază răspunderea penală a ultimului, astfel pedeapsa aplicată inculpatului a fost redusă mai jos de minimul pedepsei cu munca neremunerată prevăzut la art. 152 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i-se 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Așadar, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 din Codul penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat acestuia prin rechizitoriu.

În cauza deferită judecării, instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, fiind o infracțiune mai puțin gravă, de personalitatea celui vinovat, este la primul conflict cu legea penală, se caracterizează pozitiv, prezența copiilor minori la întreținere, fiind reținute ca circumstanțe atenuante, cât și de lipsa circumstanțelor agravante. Apreciind aceste împrejurări per ansamblu instanța, a dispus întemeiat aplicarea unei pedepse non privative de libertate, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, iar termenul stabilit este suficient pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Or, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre nu se constată, iar pedeapsa, astfel cum a fost individualizată de instanța de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În speță, instanța de recurs consideră întemeiate motivele instanțelor ierarhic inferioare, în susținerea poziției cu privire la aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în cuantum de 150 de ore.

Totodată, cu referire la alegațiile recurentului precum că pedeapsa sub formă de muncă neremunerată nu va fi executată de către inculpat, instanța de recurs reține că, reieșind din referința depusă la data de 24 decembrie 2014 de către Prutean S., aceste critici urmează a fi respinse ca vădit neîntemeiate.

Mai mult, potrivit adeverinței eliberate de Biroul de probațiune Ciocana la 24 decembrie 2014 sub numărul de ieșire 76/14, se certifică faptul că inculpatul a executat integral pedeapsa stabilită, începutul executării pedepsei fiind de la 06 noiembrie 2014 până la 22 decembrie 2014.

Așadar, modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicate inculpatului Prutean S., pentru infracțiunea imputată acestuia, este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere fapta comisă și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) a alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de fond și cea de apel în limitele legii, din care

considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul declarat de avocatul părții vătămate sunt vădit neîntemeiate.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popa Vitalie în numele părții vătămate Ababii Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe Prutean Sergiu Ion, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 21 ianuarie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti